

des Herzogthums Krain“ čitamo na 53. str., da za nemško ime „Küllenberg“ ali „Kühlenberg“ Slovenu rabi „Kilovče“. Ali kakó je, kar se dostaje notranjskega Klénika? To selo uže Valvasor v VIII. knjigi na 809. str. zóve samó „Klenik“, a ne „Kellnberg“, niti ga ne imenuje s káko drugo nemško besedo. kar nas uči, da njemu „Kellnberg“ in „Klenik“ ne more biti jedna ter ista vás. „Ortsrepertorium“ na 2. str. vé tudi le za ime „Klenik“ brez nemškega nazívala; a Freyer na 48. str. piše, da slovenski je „Klénik“, a nemški zopet „Klenik“ ali „Klönig“. Pokazalo se je, da te vási nobena izmej vseh trijeh oménjenih knjig ne imenuje „Kellnberg“ ali „Kühlenberg“. Še trebe dostaviti, da „Klénik“ stoji res na Pivki, ali mnogo dalje od Prema, do katerega je od ondú kaj pol-drugo uro hodá. Do trohe je dokazano, kakor mislim, da Valvasorjev „Kellnberg“ ne bode nič drugzega nego samó „Kilovče“, nemški še zdaj imenovano „Kühlenberg“, a da ne more biti „Klénik“. L—k.

*Dalmatinovo vse sv. pismo.* O tem delu tudi Valvasor v VI. knjigi na 349. str. potrjuje, da je mej ljúdi prišlo na novega leta dan 1584.

*Dr. Josip Ulaga*, † bivši profesor in urednik „Slovenskega Gospodarja“ v Mariboru, zdaj nadžupnik in dekan konjiški, odbornik Matice Slovenske, jeden najpogumnejših boriteljev za pravice naroda slovenskega na spodnjem Štajarskem, umrl je po kratkej bolezni v svojega življenja najboljšej dobi, 3. oktobra v Konjicah. Bodi mu lahka zemlja in částen spomin! — *Dr. Matija Smodek*, profesor bivše kr. pravoslavne akademije v Zagrebu, umrl je 23. septembra v Belovaru v svojega življenja 74. letu. Smodek je bil prvi hrvatski profesor, ki je 1832. l. začel predavati hrvatski jezik na pravoslavnej akademiji. Učiteljeval je 40 let in malo je uradnikov na Hrvatskem, ki bi ne bili njegovi učenci. — Iz Pize na Vlaškem poroča se žalostna vest, da je ondu 11. oktobra umrl po dolgem bolehanji še le 45letni sloveči ruski učenjak *A. Kotljarevskij*, profesor na vseučilišči v Kijevu. *Kotljarevskij* je bil učenec slavnega slavista *Sreznevskega*, bavil se je osobito s slovanskimi starinami ter spisal več znamenitih knjig. Prejšnje čase bil je profesor na vseučilišči v Dorpatu, a ker je ondu prvi začel predavati v ruskem jeziku, imel je z ondotnjimi nemškimi profesorji hude prepire, da ga je ruska vlada napósled prestavila v Kijev. *Kotljarevskij* je bil jako vesel človek in ljubezniv karakter, kakor smo se sami prepričali l. 1873., 1874. in 1875., ko se je trikrat delj časa mudil v Ljubljani ter študiral v tukajšnji licealni knjižnici, dasi uže takrat bolehen. V Pragi je s pomočjo g. Patere našel, prepisal ter v Ljubljano prinesel dva znamenita lista, katera je Preširen l. 1833. in 1836. pisal Čelakovskemu. Prvi govori o zgodovini 4. zvezka „Kranjske Čebelice“, drugi o „Krstu pri Savici“. Priobčiti hočemo oba bodoče leto v „Ljubljanskem Zvonu.“

*Dr. I. Tavčarjevo* povest „Moj sin“, natisneno v osmem zvezku „Slovenske knjižnice“, prinaša praški „Svetozor“ v svojej 43. številki; preložil jo je na česki jezik g. Josip Pěnižek, kateri bode, kakor čujemo, še več Tavčarjevih novel priobčil v českem prevodu.

*Preširen.* Osobito nas veseli denes poudarjati, da se spoznavanje in pravo ocenjevanje našega Preširna od dné do dné bolj širi. V „Viencu“ je začel prof. dr. Fr. J. Celestin priobčevati našim južnim bratom namenjeno studijo „France Preširen“. Kolikor moremo soditi po dosedanjih listih, rekli bi, da bode to

najkoreniteje pisan životopis našega pesnika, kolikor jih imamo do sedaj. — Znani nemški pisatelj Sacher-Masoch začel je izdavat lepšlovni list „Auf der Höhe“ ter oglašja, da bode v tega lista drugej številki priobčil razpravo „der slovenische Dichter Preširen“, katero je spisal znani naš zgodovinar P. pl. Radič. — Gospod Josip Penižek nam piše 14. okt. t. l. z Dunaja, da bode knjigar Ladislav Sehnal v Jičinu na svitlo dal obširno knjigo o Preširnu, obsezajočo životopis in oceno vsega literarnega delovanja našega pesnika ter nad štirideset njegovih pesnij, katere je na česki jezik preložil g. Penižek. — Akademski slikar česki g. Jos. Prouška je posebno krasno ilustroval Preširnov pesen „Pod oknom“, katera v Penižkovem prevodu izide v kratkem v praškem „Svetozoru“. — Omenjati nam je o tej priliki, da je Lad. Sehnal v Jičinu začel izdavat zbirko slovanskih gledaliških iger „Slovansko divadlo“, od katerega so do sedaj prišli na svitlo uže 4 zvezki. Še pred novim letom v tej zbirki izide tudi Jurčičev „Tugomer“, katerega je na česki jezik preložil g. Jos. Penižek.

Iz *Karlova* se nam piše: Krasni spomenik, katerega je narod slovenski postavil na našem pokopališču pisatelju Valentinu Mandelcu, bivšemu profesorju kr. gimnazije v Karlovcu, bode otec Ivan Ev. Žibrat, gvardijan tukajšnjega frančiškanskega samostana in umršemu bivši kolega, te dni slovesno blagoslovil. Svečanosti se bode in corpore udeležila tudi šolska mladež tukajšnje gimnazije in realke, mestni gasilec in pevska družba „Zora“.

„*Zdravec*“. Spisanje za zabavljenje i nauka na bolgarskata mladež. Tako se imenuje nov bolgarski, po vzgledu našega „Vrtca“ osnovani, in bolgarskej mladini namenjeni list s podobami, katerega sta s septembrom t. l. v Sredci začela na svitlo dajati gg. Anton Bezenšek in Kristo P. Konstantinov. Vsebina prvej številki je jako zanimljiva, obsezajoča pesni, životopise, povesti, prirodoepisne članke, razne drobnosti, smešnice in različnih vrst zastavice. Cena listu, ki izhaja vsakega meseca 15. dan, je za vse leto 1 rubelj.

**Urednikova listnica.** G. A. A. v Sr. na Št. Mnoge izmej poslanih pesnij je zložil pokojni učitelj Kančnik, nekako v začetku 1840nih let umrši v Dobrépoljah na Dolenjskem. Bil je mož dobrovoljen, šaliv in zeló rodovit s pesnimi, katerim je često sam delal tudi arije. Mej poslanimi so brez dvojbe njegove: 1) od hlač; 2) lončar in pastir; 3) od kolíne; 4) špasne reči; 5) od Ljubljanskega kogresa; 6) pesem za osmi dan enega mrtvega (Jarneja Štiha); 7) pesem o pogrebu duhovnega gospoda Grahka. Zeló resnici podobno je, da so Kančnikove tudi te: a) od godca; b) od starega lejta; c) od novega mašnika; d) slovó-jemánje (necega g. kaplana). — Kakor se vidi iz tega sešitka, bil je vse oménjene pesni 1834. l. prepisal Andrej Fajdiga, učitelj v Sódražici, od koder ni imel daleč hoditi v Dobrépolje k svojemu tovarišu Kančniku. Ostale, temu sešitku priložene, a z drugačno roko pisane pesni kažejo, da so štirske. Žal, kà jih je težko čitati! Posebno zanimljiva mej njimi je óna, ki se zove „Hrvat“. Lepa Vam hvala za Vašo veliko prijaznost!

„LJUBLJANSKI ZVON“ stane vse leto 4 gld., pol leta 2 gld., četvrt leta 1 gld. Naročnina pošilja se upravnistvu v „Narodnej tiskarni“ v Ljubljani.

Založniki: dr. I. Tavčar in drugova. — Za uredništvo odgovoren: Fr. Levec.

Tiska „Národna tiskarna“ v Ljubljani.